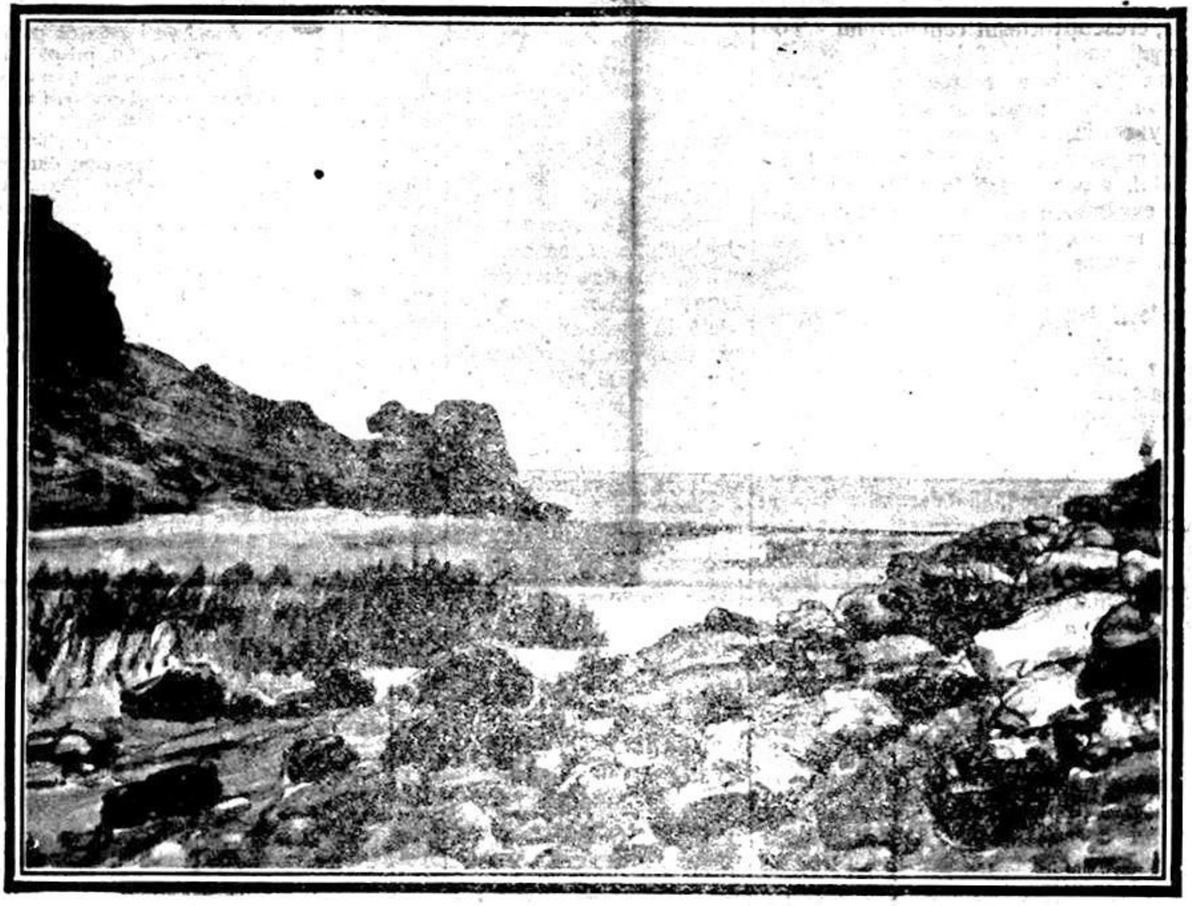
Anul I. No. 7. 3 lei Duminică 23 Iulie 1928

COASTA de ARGINT

Director, OCTAVIAN MOŞESCU
Redacţia şi Ad-traţia
Mircea cel Bătrân
— BALCIC —
Ziarul cultural al Universităţii libere din Balcic
Administrator Cap. I. Bercianu
Abonament anual 200 lei



Rodica Maniu — De pe Coasta de Argint

Când moare un prieten

Dela Holmenkollen se vede în fund întregul Oslo şi fiordul cu insule şi vase nemişcate. Acum câteve zile şedeam acolo sus, la o masă a restaurantului din verdeaţa, trei oameni veniţi de foarte departe. Unul era un pri ten din Liubliana, pe care nu-l mai spun pe nume, pentru că aceste îndurerate rânduri nu trebue să cuprindă decât unul singur, altul eram eu, iar celălalt era atunci şi nu mai este astăzi, profesorul şi scriitorul Ivan Şişmanov. Vorba despre ţările noastre se împletea cu marea aspră a Vikingilor şi cu granitul veşnic. Incepeam să facem parte din peisaj. Nu bănuiam că unul din noi cel mai vioiu şi mai dornic de toată această lume, avea să închidă ochii păstrând-o pentru totdeauna sub pleoape.

Ne găseam acolo delegaţii la congresul anual al Asociaţiei internaţionale a scriitorilor, P. E. N. Clubul. Avusesem frământările şedinţelor, cu propuneri şi proteste. Ascultasem pe Ibsen, în Strigoii lui, neaşteptat de concentraţi în mediul curat norvegian. Fusesem în cimitirul cel mare din miezul oraşului, ca să vedem piatra roşie lipită de pământ, cu un etaj tot din daltă peste ea şi cu uriaşul plop plin de vânt, dela capul lui Björnson. Stătusem de vorbă cu Regele, în palatul înconjurat de liliac înflorit ca de nişte vetre de foc albastru ale primăverii. Ne oprisem înaintea luntrei din veacul al noualea, desgropată din pământ, ca şi cum tot pământul acesta ar pluti pe nevăzute corăbii în spre cine ştie ce alt soare răsare. Şi acum ne odihneam în faţa largului orizont.

Pofteam pe profesorul Şişmanov la conferinţele Universităţii de vară dela Balcic. Avea să vorbească franţuzeşte pentru noi şi bulgăreşte pentru publicul bulgar. El ştia de altminteri destul de bine româneşte. Câte odată uitam amândoi franţuzeasca şi nemţeasca în care ne înţelegeam, ca să spunem ceva în româneşte. Deşi născut acum şaizeci şi cinci de ani la Sviştov se trăgea din Vidin, şi aducea aminte de o bunică română şi era rudă cu ministrul Angelescu. Puneam la cale în acelaş timp culegerea din prozatorii bulgari contimporani în româneşte, vizite ale scriitorilor bulgari la Bucureşti şi ale scriitorilor români, la Sofia. Eram pe locul unde iarna trec vâjiind, într'un viscol de zăpadă, skiorii din toate ţările sosiţi la marile matchuri internaţionale.

Plănuiam, râdeam priveam şi nu vedeam că un mare skior alb, care n'avea nevoe de nicio pârtie ca să alunece, se avânta aerian spre colţul nostru liniştit. El a trecut printre noi, acoperind pe cel mai vioiu şi mai însetat de câte ispite de viaţă ne împresuram. Când ne-am trezit din vântul rece făcut de trecerea lui, nu rămăşesem decât doi, fulgeraţi de marea pierdere. Una din luminile, de care cu atâta îndreptăţire Bulgaria se simţea mândră, se stinsese. Un prieten, găsit la o răspântie cu o inimă de aur în mână, se scufundase deodată în mijlocul fiordurilor.

Emanoil Bucuţa

A. S. R. PRINCIPESA ILEANA

deschide cursurile de vară ale Universităţii libere „Coasta de Argint"

Serbările nautice. M. S. Regina Maria asistă cu A. S. R. Principele regent Nicolae. A. S. R. Principesa Ileana ia parte la concurs

Duminică 14 Iulie, Universitatea liberă „Coasta de Argint" din Balcic şi a început al treilea rând de cursuri de vară. Sala n'a putut încăpea pe toţi oaspeţii obişnuiţi ai frumosului oraşel de apă, crescuţi cu numeroşii oaspeţi, anume veniţi din Bazargic.

A. S. R. Principesa Ileana, al cărei yacht-Isprava face de acum parte din zarea Balcicului, a binevoit să spună cuvântul de deschidere. El a legat, tinereşte şi înduioşat, soarta Universităţii libere de soarta locurilor unde s'a ivit şi lucrează.

D-l Octavian Moşescu, a arătat cu ce scopuri a fost înfiinţat aşezământul de cultură, pe care îl conduce, nu numai pentru o activitate de catedră, dar şi pentru una de valorificare a oraşului în cadrul lui meridional de mare frumuseţe, ca şi pentru activitate de descoperire a mării.

A. S. R. Principesa Ileana a spus cam următoarele:

„*Îmi face foarte mare plăcere să vin astăzi aci şi să fiu primită aşa de cald într'un mediu care sper că va înflori şi va duce folos oraşului Balcic.*

„*E aşa de frumos aci, încât el ne poate da mai mult decât suntem noi în stare să i dăm lui — n'avem decât să ne uităm pe fereastră şi să vedem Marea, pentru ca ea să ne dea gânduri alese, peste cele mărunte de toate zilele.*

„*M'a bucurat ceace am auzit acum şi ştiam mai de mult că vreţi să faceţi aci un oraş de artă, dar să nu fie de artă greşită, ci potrivită cu firea lui. Regina voastră v'a dat sfatul ei şi trebuie s'o ajutăm ca vorba ei să se împlinească.*

„*Vă doresc să mergeţi înainte. Idealul să vă fie mare, cum e mare Marea noastră, să folosiţi lucrurile care vă înconjoară şi mijloacele proprii ca să faceţi din Balcic un oraş minunat.*"

„*D-l Emanoil Bucuţa*" a început apoi cursurile, vorbind despre *Ibsen în „mediul lui norvegian"*. Din cei trei gânditori şi scriitori pe care Universitatea îi va sărbători cu prilejul centenarului, Tolstoi, Taine şi Ibsen, Ibsen trebuie pus în frunte, nu numai ca dată. El a rămas un om al mărei. Amintirea fiordurilor l-a urmărit în pribegiile lui şi e ca un decor şi o orhestraţie pentru cele mai multe din drame, chiar lăsând departe acea poemă în formă scenică, a puterilor şi tainei apei, care e Femeia Mărei. Acum şi aci ne simţim mai aproape de el, mai ales dacă facem să trăiască în jurul lui natura şi lumea nordică, din care s'a ridicat. Caracterizarea celor trei epocii din viaţă dela Grimstad şi Bergen, dela Roma şi dela Dresda şi iară de acasă din Norvegia, împreună cu cele trei trepte de desvoltare, romantică, realistă, şi simbolistă a fost făcută cu ajutorul datelor autobiografice a celor mai însemnate lucrări şi a trăsăturilor baştinaşe, de lucruri, oameni şi cultură.

Marele poet nordic s'a desluşit astfel mai puţin posomorât şi îndepărtat, iar opera lui mai puţin stranie.

Serbări nautice.

După amiază au fost mari serbări nautice. De mai multe zile se aflau în faţa portului Canoniera „Stihi" care a adus dela Constanţa pe colonistele Asociaţiei Creştine a Femeilor şi Brikul Mircea. N'au trebuit decât să schimbe ancora din dreptul Palatului Regal în dreptul debarcaderului şi să înalţi marele pavoaz, cu veselia steguleţelor colorate fluturate de vânt ca nişte semnale şi oraşul a început să şi trimită echipele de concurenţi. Marea de vară a Balcicului, cu albastrul ei fără pereche s'a umplut de bărci. Cele două vase stăteau la mai mult de un chilometru de coastă şi paralele cu ea, faţă în faţă ca nişte ziduri albe, iar în fund între ele uşoară şi atentă „Isprava" yachtul princiar. Printre aceste ziduri şi spre ea aveau să se grăbească izbind apa, înotătorii porniţi de departe şi celelalte numere de program.

Premiile le-a împărţit alcătuitoarea însufleţită a acestor întreceri Principesa Ileana. Premiantei şi premianţii urcau, în tricouri de baie neuscate sau în câte o manta aruncată pe umeri, scara către puntea de comandă de pe Mircea unde între Regina Maria în negru şi Principele Nicolae cu comandori şi ofiţeri de bord în alb, Principesa dădea zâmbind daruri.

Intr'un rând ea însăşi a trebuit să coboare scară şi să urce iară, ca premiantă. Sărise aşa de meşter, depe scândura plongeolor, odată în picioare, altădată cu braţele şi picioarele încrucişate şi în urmă în cap, încât lăsase bătuţi pe toţi următorii.

Ziua s'a încheiat cu manevra din alte vremuri a fregatelor de acum un veac şi jumătate de pe Mircea. În fluiere şi strigate de comandă marinari iuţi să căţărau scările de frânghie, pe vergi şi catarge, ca să desfacă velele în scară fără vânt, frumos şi zadarnic întocmai ca într'o vedenie Iar cu cele şapte urale isbucnite din văzduh, depe punţi şi de pe ape, „Isprava" cu princiarul ei cârmaci şi proprietar, s'a pus în mişcare risipind acest vis al unei după amiezi, din golful migdalilor şi amintirilor.



Căminul din Balcic al Asociaţiei Creştine a Femeilor

Secretare ale Asociaţiei Creştine a Femeilor vorbeau în Aprilie la Bucureşti de mari isprăvi pentru vara aceasta la Balcic. Le ascultam şi nu credeam.

De atunci au trecut zile şi săptămâni, câte sunt între un sfârşit de Aprilie şi început de Iulie. M'am dus în oraşelul de argint, ca să iau urma făgăduelilor celor necrezute. Fetele au făcut mai mult decât atât.

Intr'un loc pe care creştea iarba vânjoasă a coastei, între căderile de apă ale morilor de odinioară şi casa Storck, orizontul s'a schimbat. O clădire nouă şi încăpătoare s'a ridicat acolo, ca peste noapte. E căminul celor patruzeci de zile pentru cele patruzeci de copile, care au să ră dă cu braţele sus Mării căutătoare de dedesupt. De-atâta numai au avut nevoie meşterii ca să dureze sălile mari de dormit, sufrageria strânsă împrejurul unui stâlp, cămările de merinde, spălătorul, podul cu alte cincizeci de locuri, subsolul plin de odăi, pardoselile de piatră roşie ca bazaltul, prispa largă, zidul de cetate, drumurile prin grădină. Locul are un hectar, e un dar al Reginei şi costă un milion, pentru clădire a cheltuit alt milion, din averea ei, Principesa Ileana. Palatul regal şi a prins de umeri două aripi care bat tinere şi duc în ţinuturile sufletului. Fetele, de acum pot să vie către acest colţ de odihnă şi de frumuseţe.

Intâiul rând trebuie să sosească pe apă, cu o canonieră dela Constanţa. „Isprava" princiară, cu cele două flamuri ale ei, a plecat în întâmpinare, prin hula cu valuri verzi. Am urmărit-o de pe acest mal, de subt cais, până s'a pierdut pe după pintenul alb dela Karagh ol. Acum o aştept să se întoarcă, pilotând între noi încărcătura, de tinereţe de departe. Tot sânul acesta dumnezeesc de Mare aşteaptă cu mine încărcătură de nădejde, frântură de viitor, cântec de dincolo de viaţă, întrupează-te!

em. b.

Biblioteca Mării

Intâia carte din „Biblioteca Mării" a ieşit. E o călăuză, în care „Coasta de argint" îşi arată încă odată frumuseţele, dela capul Caliacra până la Valea-fără-iarnă.

Trei părţi o alcătuesc. Sunt întâiu cele 34 de ilustraţii, fotografii luate din diferite locuri sau reproduceri după pânze cunoscute. Pământul stă astfel sub toţi ochii, în răsfrângere de-adreptul. Cei ce nu l-au văzut, îl pot visa, iar ceilalţi pot să şi-l aducă aminte. Balcicul se răsfaţă în fel şi chipuri, dar nu lipsesc nici alte puncte de pe coastă sau chiar dinăuntrul uscatului, plaja fără pereche dela gura Batovei, Surtuchioi, Capul Caliacra, Teche şi Vultureşti.

Este apoi un capitol de generalităţi, cu lămuriri sumare despre aşezare geografică şi climă; despre ce-a fost odată, în vremea grecească sau mai târziu, când oraşelele pe-aici se chemau, Dionysopolis, Bizone sau Tirizis; despre înfăţişarea de astăzi, cu date statistice, economice, culturale, turistice, talassterapice, edilitare; despre toate organizaţiile de stat sau particulare, meserii şi profesii, cu adresele lor. Dacă alături de



P. Iorgulescu—Balcic

ilustraţii punem şi harta, întocmită aşa ca să fie de numai decât folos drumeţului, această parte e ca o carte care a îmbrăcat, cu toată fiziologia ei ascunsă, scheletul intuitiv dela început. Mai lipsea sufletul. Sufletul nu lipseşte nici el.

„Coasta de Argint" aduce şi-o culegere de cele mai calde pagini care s'a scris despre Balcic sau regiune. Regina Maria, George Vâlsan, Nicolae Iorga, Emanoil Bucuţa, Gh. D. Mugur, I. Gr. Oprişan încearcă să redea, din 'răsuri şi fiori, atmosfera. Călăuza e în acelaş timp un prospect, un album şi o carte de lectură. Nu se puteau aduna mai multe şi mai gândite lucruri în cumpătatul număr de pagini al cărţii.

„Biblioteca Mării" a început bine. Ea e întâia cu acest scop la noi, descoperirea şi dragostea Mării. Orizontul ei depăşeşte cu mult orizontul ţinutului unde s'a născut şi pe care îl cercetează. Ea chiamă spre Mare. E vechiul Thalassa strigat în alt colţ al Mării Negre decât cel clasic şi tălmăcit pentru întregul neam dunărean şi carpatic al urmaşilor Romei. Făgăduiala făcută cu această dintâi carte, trebue ţinută. D-l Octavian Moşescu, care a avut gândul bibliotecii şi o îngrijeşte, a început o treabă plină de răspundere. Oamenii de condeiu şi cititorii toţi împreună sunt datori să'l ajute. Vor fi colaboratorii unei fapte, pentru care munca unuia, a mai multora sau chiar a unei generaţii nu ajunge, dar care e menită să birue. Să fim cât mai mulţi ostaşii acestei biruinţe

Em. B.

СРЕБРИСТИЙ БРЯГЪ

ВЕСТНИКЪ ЗА КУЛТУРА НА БАЛЧИКСКИЯ СВОБОДЕНЪ УНИВЕРСИТЕТЪ

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ

Пиаца Пъчей № 27—Базарджикъ

ЕЗИКЪТЪ

Приятеля на всички добри начинки — г. Сиракъ Скитникъ, ни дава цения съветъ да сме полагали особени грижи за езикътъ.

Чистия езикъ е изразъ на яснота, чистота и разбраность. Той е непоквареното слово на майката и бащата, безъ чужди и излишни натруфени думи, които като червилото и белилото у красивите селски момичета, обезобразяватъ естествената красота.

Нещо по-вече-езикътъ е най-силната опора за опознание на това което сме били и сме. Знайно е, че кръвьта вода не става, но яничарите, които сж изгубили вярата и езикътъ на своите бащи, сж биле и сж най-върлите изтребители на своите кръвни братя.

И много верно е отбелязалъ видниятъ италиянски литераторъ Енрико Дамяни въ своята книга за „Произхода на бълг. Литература„ пишейки:

—„Преди всичко на своя езикъ, на своя собственъ езикъ българите дължатъ своето освобождение. Единственъ този езикъ беше цимента на българската народность презъ дългите векове на тежкото робство; той е билъ единичката защита на българите противъ грозящата опасность отъ чуждестрано претопяване. Ако българите не биха смогнали да си запазятъ езика, те биха за винаги изчезнали отъ лицето на земята. Тоя хубавъ езикъ, богатъ и мощенъ, като всичките езици принадлежащи на голямото славянско семейство, става, въ зората на българското народно възраждание, оръжието на първите носители на свободата и на народното пробуждание.“

Ако това е забелязалъ италиянеца Енрико Дамяни колко по-вече ние, българите, трябва да го чувстваме и знаемъ.

Затова, отличния съветъ на подкрепителя на всички добри начинки г-нъ Сиракъ Скитникъ, съ найголяма благодарность приеме и ще се мъченъ всячески да прилагаме.

Езикътъ, това сме ний Да запазимъ чистъ и непокътнатъ езикътъ, значи да запазимъ чисти и незасегнати самите нази.

Да обичаме своя роденъ езикъ и да го запазимъ чистъ и непокътнатъ.

Когато отмине приятеля

Отъ Холменколенъ се вижда въ дъното целиятъ Осло и Фиорда съ неподвижните островчета и параходи. Преди нѣколко дена виждахъ тамъ горе, на една маса на ресторанта обграденъ съ зеленина, трима човека, придошли отъ много далечъ. Единия беше мой приятель отъ Любляна, когото не ще назова поимено, защото тия прискръбни слова не трябва да упоменътъ освенъ едного; другия бяхъ азъ, а третиятъ беше тогава и няма го днесъ, професорътъ и писательтъ Иванъ Шишмановъ. Разговорътъ за нашите страни се приплиташе съ строгото море на Викингите и съ вечния гранитъ. Започвахме да привикваме и да се сливаме съ пейзажа Не предполагахме, чееднинъ измежду насъ, най-живия и най-жизнерадостния, щеше да склопи за винаги клепачи.

Бехме пратеници на своите страни на международния съюзъ на писателите—Пенъ Клуба. Имахме вълненията на заседанията, съ предложенията и протестите. Слушахме Ибсена, въ неговите „Призраци“, неочаквано сбрани въ чистата норвежка обстановка. Бехме въ големите западно отъ града гробища, за да видимъ червения слепенъ до земята камъкъ съ единъ издълбанъ съ длето стихъ и съ грамадната топола надъ главата на Бйорнсонъ. Разговаряхме съ Царьтъ, въ дворецътъ обграденъ съ разцъфнали лилякъ, подобенъ на пролетни възпламнали сини огньове. Спрехме се предъ корабчето отъ деветия векъ, отровено отъ земята и сгори ни се като че ли цялата тая земя пътува поневидимъ кораби къмъ кой ли знай какви други слънца и сега си почивахме предъ широкия хоризонтъ.

Поканвахъ Професорътъ Шишмановъ на конферансите на летния Св. Университетъ въ Балчикъ Щеше да говори на френски езикъ за придошлите гости и български за местните посетители Но той знаеше твърде добре и ромънски езикъ. Понякога забравяхме и двамата и френския и немския езици на които се разбирахме, за да си поговоримъ по-ромънски. Въпреки че беше роденъ преди 65 години въ Свищовъ, но си спомняше за една своя баба ромънка отъ Видинъ и знаеше че е роднина съ Министра на Просветата — Ангелеску Проектирахме едно сборниче на ромънски езикъ на българските съвремени писатели, посещения на бълг. писатели въ Букурещъ и на ромънските въ София. Бехме на мястото гдето зимасъ минаватъ въ снеженъ вихъръ скиорите, отъ всичките страни придошле на големите международни мачове.

Кроехме, смеехме се, гледахме и не виждахме че единъ голямъ бялъ скиоръ, който нямаше нужда отъ никаква подпорка за да не падне, връхлетя къмъ нашето спокойно кътче. Той мина по между ни отнимайки ни най-живия и най-жадния за живото. Когато се погледахме следъ студения вихъръ причиненъ отъ неговото минаване, бехме останали само двама, вашемедени отъ голямата загуба. Една отъ светлините, съ която толкова справедливо се гордееше България, беше се угасила. Единъ приятель, срещнатъ на кръстопътя съ едно златно сърце, беше изведнажка удовенъ посредъ фиордите.

Емануилъ Букуца

Български писатели

Ботьо Савовъ.

Синъ на своята горна родина, той се е сраснал съ нейните тъги и неволи.

Като ученикъ още, когато първи пътъ вкусвахме отъ сладостьта на българската поезия, ту въ „Наблюдатель“, ту въ „Хризантеми“ или „Демократически прегледъ“ съ жадность четехъ първите стихотворни опити на младия „поетъ“. По късно го срещахъ въ „Слънце“, „Хиперионъ“, „Везни“ „Изтокъ“ и други литературни издания.

Всичко въ Ботьо Савовъ е непринудено казано. И което на пръвъ планъ изведнажъ ви прави впечатление е голямата му любовь къмъ родината. Всичко изхожда и се вхожда въ нея.

Въ тъй хубавата му статия за Николай Лалиевъ, печатана въ сборникътъ „Жетва“, се забелязва бащинската му грижа за нашата поезия и радостьта му предъ новобленалия талантъ. Ни поменъ отъ завистъ и злоба предъ този, който се издига надъ всички ни. Даже голямата скръбь по преждевременно отминалите наши светила е заглушена предъ радостьта на „най светлото отражение на родния ни гений“.

Но все таки, горестьта е по-силна отъ моментални те изблици на радостьта и това се отбелязва въ всичките му стихотворения:

—И сърцето неповолно
ми приплаква болно, болно
както скръбния жетварь
който жъне златни даръ,
ръси назъ полята родни
свойте горести безплодни.

Ботьо Савовъ, който тепърва ще ни дарява съ съкровищницата на своята душа и творческа мисъль, напоследъкъ се отдаде на разказа.

Следъ повестите „Неранза“ и „Майка“ презъ 1927 година издаде ценната своя книга отъ разкази: Странниятъ пътникъ която е единъ по значителенъ приносъ за младата българска белетристика.

„Странниятъ пътникъ“ съдържа 14 добре написани и издържани разкази, които подробно ще разгледаме въ единъ отъ идущите бройове.

Ромънски писатели

Емануилъ Букуца

Тия дни се запознахъ съ видниятъ ромънски писатель Емануилъ Букуца. Придошелъ за отдихъ въ нашата добруджанска Ривиера—Балчикъ, съ цялото си семейство, — три мили дечица, жизнерадостни и усмихващи се подъ грижите на любящата ги майка—изъ Видинъ, България, говоряща чистъ български езикъ.

Е. Букуца има фигурата на единъ апостолъ. Гдето стъпи, непрестано сее семето на културата и просветата. И тукъ въ Балчикъ, дошелъ на отдихъ и почивка, ту държи конференси въ Балчикския свободенъ Университетъ, основава местни библи теки, пише въ вестници, приготовлява сбирки, съ една дума, е въ своята стихия на културенъ деецъ.

Запознатъ отъ близо съ българския литературенъ и политически животъ, добъръ приятелъ на добруджанската поетеса Дора Габе и на непрежалимия починалъ наскоро въ неговите ръце Професоръ Иванъ Шишмановъ, той се интересува отъ всичко българско.

Често пъти е писалъ и горчиви думи на укоръ за българите, но той ги разбира и уважава и днесъ е единъ отъ главните пионери за едно възможно ромъно българско сближение.

Който е проследилъ съ внимание статиите му за Дора Габе и за Иванъ Шишмановъ е забелязалъ какъвъ вещъ познавачъ е на всичко цено у тяхъ.

Написалъ е няколко книги, които сж обърнали вниманието на общественото мнение и на лит. критика, която го поставя въ редовете на най добрите ромънски писатели.

Благодарение на отличното познаване на жена му на българския езикъ, той познава добре много отъ по-видните български писатели и както обеща въ статията си за Дора Габе, наскоро ще издаде една антология на българските писатели въ библиотеката „Картя времий“, която е уреждана съ голяма вещина отъ него.

Балчикъ

Балчикъ е градътъ на спокойното съзерцание, на тихото мечтание и на съкровените любовни купнежи. Безкрайната ширина на морските талази се слива съ синината на две мили и всеомайващи очи на Девица, чиито погледъ е песень, чаръ и омая.

Обичамъ Балчика, защото всичко въ него поражда обичь къмъ хубавото, милото и сърдечното. Защото тукъ е вълшебното царство на приказните блянове и царствени мечти, многотърсения островъ на блаженните и на чистото творчество.

Тукъ природата е поезия, ромона на вълните—песень, а живота-приказка отъ хиляда и една нощь.

Златна Добруджа

Ние добруджанци много малко познаваме нашата хубава златна Добруджа.

А толкова хубости и прелести крие тя въ себе си.

Трябва чужденците да дойдатъ за да ни отворятъ очите и да ни научатъ че има на какво да се радваме и удивляваме.

Който е посещавалъ чудновата Калиакра, спокойния Балчикъ, Сюртю Кйой, Екрене, Калъкчий не ще да ги забрави никога.

Малко добро желание и воля, и вместо да гънемъ всеки празниченъ день въ задухата и кафенетата на прашния градъ, бихме могли да уреждаме приятни екскурзии за опознанието на хубостите на Добруджа.

Градъ Балчикъ

Добричския ежедневникъ „Куриер излизащъ на български езикъ е издалъ единъ осъбено интересенъ брой, посветенъ изключително на градъ Балчикъ. Покрай множеството фотографии, които нагледно показать красотите на Балчикската природа има поместени статии писани съ вещина и вдъхновения.

Отбелязваме имената на Дора Габе, Христо П. Капитановъ Янъ Х. Яневъ, Г. Янакевъ, инжинеръ, Д. Добруджановъ П. Калиакренски, П. Добричлиевъ и други, които сж посветили специални статии за Балчикъ.

Желателно би било, редакцията на най распространения добруджански вестникъ „Куриеръ“ да посвети статии и да обърне поголямо внимание и на другите красиви добруджански местности.

Incheierea anului la școala profesională de fete din Balcic

Școala profesională de fete din Balcic, și-a încheiat activitatea, Duminică printr'o frumoasă solemnitate școlară, la care a luat parte un număr însemnat de părinți, profesori, eleve și publicul de seamă din oraș.

După multe stăruinți școala a început să funcționeze abia în toamna anului trecut, determinată de necesitatea creierei unei instituțiuni școlare pentru specializarea și educațiunea fetelor din regiunea Coastei de Argint.

Solemnitatea a fost deschisă printr'o dare de seama ținută de D-na Nicoleta Vlăduță, directoarea Școlii.

D-sa a arătat prin cuvinte bine simțite și pline de tot entusiazmul, utilitatea deosebită a unei școli profesionale pentru educarea fetelor, unindu-se astfel cunoștințele teoretice cu munca practică a lucrului și cu cunoștiințele generale ce se obțin în școală.

O jumătate de zi în clasă și cealaltă în atelierul de lucru fac ca absolventele acestei, școli să posede cunoștințe teoretice, și profesionale superiare, având ca rezultat femeea pregătite pentru fumilie și societate.

Rezultatele primului an de activitate au întrecut așteptările căci școala deși nu a avut un local propriu amenajat pentru a face față nevoilor multiple ale ei și deși în acest prim an a funcționat cu un număr restrâns de eleve cari la venirea la școală nu cunoașteau în deajuns măcar scrierea și limba română, cu o lipsă de pregătire evidentă, totuș printr'o muncă continuă, prin sforțările făcute de eleve și profesoare la un loc, progresul la învățătură și la lucru a fost simțitor, mulțumind pe toți de rezultatul frumos obținut la încheierea anului școlar.

D-sa a adas mulțumiri întregului corp didactic al școlii cari prin munca adusă a contribuit la un rezultat atât de îmbucurător, dovedind prin acasta că au corespus în total datoriei ce 'o au de a desfășora o activitate didactică și educativă cât mai sănătos conceput și cât mai conștiincios aplicată complectând asfel opera de construcție morală și intelectuală urmărită de școală.

A urmat apoi distribuirea premiilor și mențiunilor elevelor harnice ale școlii, împărțindu-se cărți și obiecte necesare lucrului.

Apoi, înainte de despărțire, D-na Directoare s'a adresat elevelor școalei cu dorința și urarea ca sfaturile bune ce le-au primit în cursul anului școlar și pe cari le-au urmat cu tot sufletul până la sfârșit, să nu le uite, ci ale să le călăuzească și pe timpul cât vor lipsi dela școală, în vacanță. Le-a sfătuit ca timpul să și-l întrebuințeze cât mai bine, fortificându-și sufletul și corpul prin exerciții și excursiuni, să citească și să lucreze mereu, căci cartea și lucrul învățat în școală vor fi întotdeauna cei mai buni sfătuitori și tovarășii cei mai dragi în orele de repaus.

După terminarea, întreaga asistență a vizitat expoziția școlii. S'a putut admira o neașteptat de bogată expoziție de țesături, bugerie, broderie, croitorie, lucrări de adevărală artă, executate de eleve cari la școală nu posedau nici cele mai elementare cunoștințe de lucru sistematizat și artistic.

Cu această ocazie, Doamna Nicoleta Vlăduță, directoarea școlii, a fost rugată de un număr mare de părinți de a elevilor streini de această școală, și intervină la Ministerul Instrucțiunii pentru înfințarea, chiar dela toamnă a clasei a III-a, pentru a se putea înscrie în această clase un nou număr de eleve, absolvente de gimnaziu nou de școli echivalente, arătând prin aceasta încrederea ce au în noua școală precum și că au fost pătrunși de utilitatea și rezultatele bune urmărite și date de această școală.

ȘTIRE și FAPTE

— Vineri, 20 Iulie a. c. Universitatea liberă organizează întâia șezătoarea Mării, D-l Emanoil Bucuța nu vorbi despre Clubul Nautic. Urmează recitări și lecturi de D-na Negrea, D-ra Mirelescu și D-l Grigoriu de la teatrul Național din București. Se va reprezenta și filmul „Coasta de Argint" cu cele mai pitorești vederi din Balcic, Ecrene și Capul Caliacra.

— In ziua de 18 Iulie a. c. M. S. Regina Maria și A. S. R. Principesa Ileana a părăsit Balcicul pentru o lună. Familia regală se va întoarce pe la sfârșitul lunei August.

Cu ocazia deschiderii cursurilor de vară ale Universității libere „Coasta de Argint" ziarul „Curierul" din Bazargic, consacră un întreg număr acestui așezământ de cultură care caută sincer o prietenie durabilă între români și minoritari.

Numărul festiv e redactat cu multă pricepere de D-l Capitanof, și cuprinde articole de Dora Gabe, Ianef, etc. etc. O parte din aceste frumoase articole le vom publica în în traducerea românească, în aceacă foaie.

Tot ce privește administrația ziarului nostru se va adresa d-lui căp. Ion Berceanu, președintele Băncei „Eroi" din Balcic.

— La Serbarea Mării se găsesc cele mai bune colecții de cărți românești, vederi de pe coasta de Argint și tablouri de vânzare.

Deasemeni s'a pus în vânzare și „Coasta de Argint" călăuza Universității libere din Balcic. Costul unui exemplar 40 lei.

Балчикския Свободенъ Университетъ.

Въ Неделя 15 т. м. се откриха курсовете на Свободния Балчикски Университетъ.

Тоя своеобразенъ университетъ се дължи изключително на усилията на балчикския зетъ Октавиянъ Мошеску, който отъ няколко години е остановенъ въ Балчикъ. Курсовете се държатъ само презъ лятото, като се поканватъ видни професори и писатели. Те идватъ въ Балчикъ съ двоякага цель—да видятъ хубостите на нашата добруджанска природа и специално на Балчикъ и да си кажатъ своите впечатления предъ групата отъ всекигодишни гости летувачи.



Окт. Мошеску

Но тая година изглежда програмата ще се разшири значително. При откриването се казаха доста смислении думи и най-вечѐ, въ съдържателния конференсъ на Емануилъ Букуца се очертаха добрите намерения на ръководителите.

Букуца говори за Ибсенъ, като предварително се спря и на Толстоя. Цѣлото човечество тая година чествува тия великани на мисъльта, които сж се издигнали надъ дребнавостьта на времето си и сж погледнали на всички човеци като на братя.

Ръководниците на Университета възнамеряватъ да поканятъ презъ августъ няколко конференчици отъ България—професори и писатели, които на понятенъ езикъ за местното население да говорятъ на някои интересни теми.

Тая инициатива ние мислимъ че е по-вече отъ похвална и непременно трябва да се осъществи.

Това ще открие по-широки задачи и възможности на Балч. Св. Университетъ, който тогава ще бъде посещаванъ не само отъ неколцината случайни гости, а и отъ широките народни маси, които сж петимни за просветително слово на понятенъ темъ езикъ.

ДОБРУДЖА ВЪ КАРТИНИ



Крайбрежие

Сребристия склонъ.

Подъ горното заглавие г-нъ Октавиянъ Мошеску издаде едина извънредно грижливо съставена антология за прелестите на сребристия склонъ.

Сребристия склонъ представлява приморския брягъ започващъ отъ Екрене и стигащъ чакъ до селото Калъкчий — едно протежение отъ 70 клм. отъ чудновати красоти и прелести.

Видни ромънски художници и писатели забелязаха тая добруджанска Ривиера и се надпреварватъ да я посещаватъ, рисуватъ и описватъ.

Има съ стотици картини на видни художници изключително инспирирани отъ Сребристия склонъ, а много писатели въ книгите си поменаватъ за тоя чудно красивъ добруджански край.

Г-нъ Мошеску е събралъ няколко статии за Сребристия склонъ на най-известните писатели, като всяка страница е украсилъ съ картина отъ художникъ представляваща кътче отъ тоя тъй въспиванъ сребристъ склонъ.

Тая малка антология отъ 50 страници би могла да заинтересува всеки добруджанецъ, който обича своята родина, която за укоръ голямъ, вместо той, други едва придошле я въспяватъ.



Калиакренската крепость

Tipografia „Comerciala" Iv. D. Smocof & Co.—Bazargic